

zf ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

150 Godi Ita

**GRLIMO
VAS
GLAZBOM**

PLAVI CIKLUS

Petak/11.12./19:30

Koncertna dvorana Lisinski

ALAN BJELINSKI dirigent

PETRIT ÇEKU gitara

Joaquin Rodrigo / Bruno Bjelinski

Petak/11.12./19:30
Koncertna dvorana Lisinski

150 godina

PLAVI CIKLUS

ZAGREBAČKA FILHARMONIJA

ALAN BJELINSKI dirigent

PETRIT ČEKU gitara

JOAQUÍN RODRIGO

Concierto de Aranjuez, za gitaru i orkestar

21'

Allegro con spirito

Adagio

Allegro gentile

BRUNO BJELINSKI

Petar Pan, 1. i 2. suita iz baleta

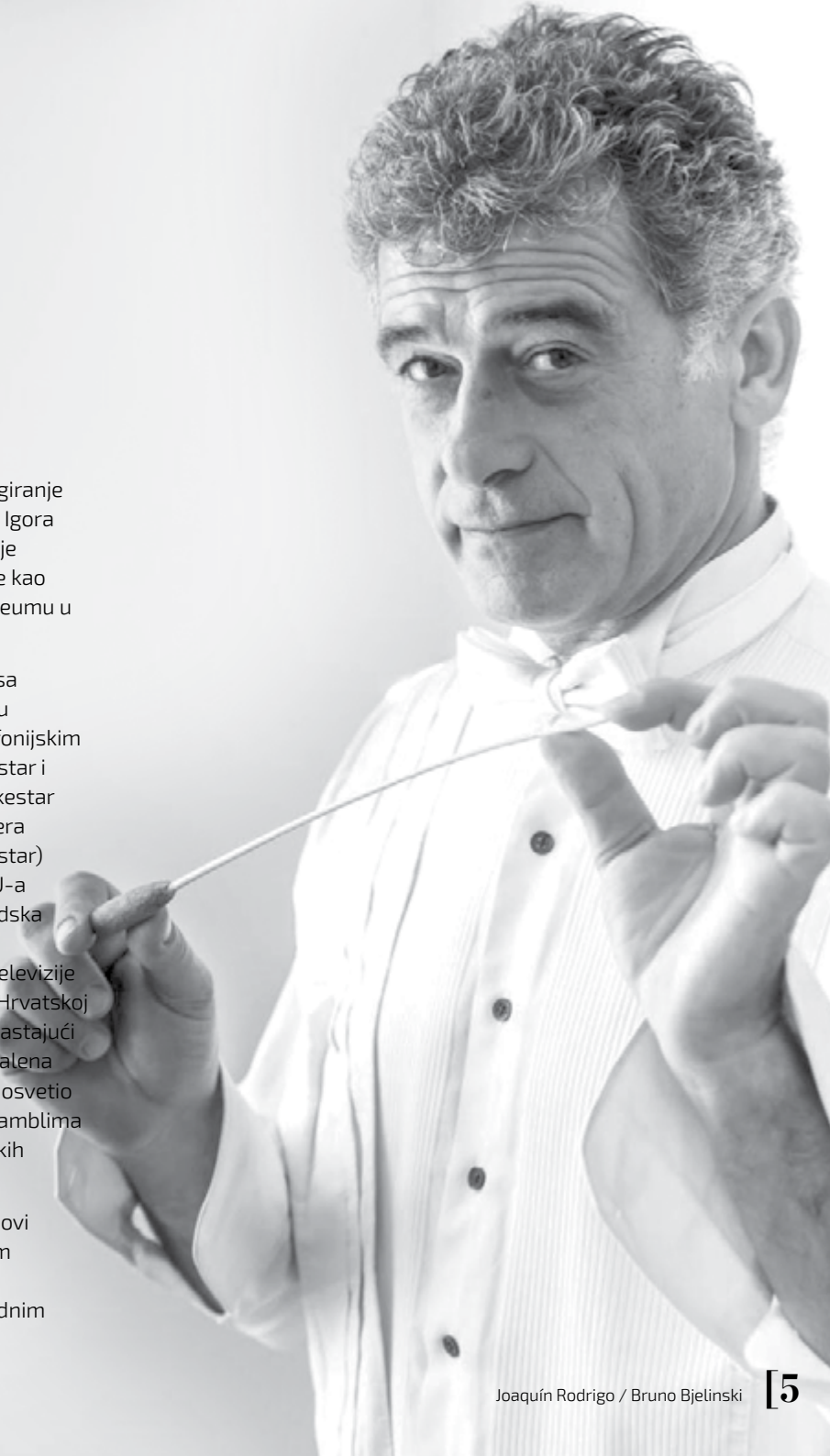
50'

ALAN BJELINSKI dirigent

Alan Bjelinski (Zagreb, 1964.), diplomirao je dirigiranje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu prof. Igora Gjadrova, a kod maestra Pavla Dešpalja završio je poslijediplomski studij. Nastavio je usavršavanje kao stipendist Fonda *Lovro i Lilly Matačić* na Mozarteumu u Salzburgu u razredu Michaela Gielena.

Još kao dječak održavao je pijanističke nastupe sa Zagrebačkom filharmonijom, s kojom je suradnju nastavio do danas. Dirigirao je gotovo svim simfonijskim i opernim orkestrima Hrvatske (Simfonijski orkestar i Zbor HRT-a, Dubrovački simfonijski orkestar, Orkestar Opere HNK-a Ivana pl. Zajca u Rijeci, orkestri opera HNK-a u Splitu i Zagrebu, Hrvatski komorni orkestar) te mnogim inozemnim (Simfonijski orkestar BYU-a u Utahu, Udinski filharmonijski orkestar, Beogradska filharmonija, Slovenska filharmonija, Crnogorski simfonijski orkestar, Simfonijski orkestar Radiotelevizije Slovenija). Ravnao je zborovima opernih kuća u Hrvatskoj te Akademskim zborom *Ivan Goran Kovačić*. Odrastajući uz roditelje, istaknute hrvatske glazbenike, odmalena okružen glazbom, dio je profesionalne karijere posvetio i zagrebačkim dječjim zborovima i vokalnim ansablama te sudjelovao u kreiranju i organizaciji edukacijskih programa za glazbenu mladež.

Kao strastveni ljubitelj klasike, kojoj teži kao osnovi svojega glazbenog izraza, surađivao je s mnogim renomiranim umjetnicima domaće i inozemne klasične scene, ali i s istaknutim domaćim estradnim

umjetnicima, među kojima s Oliverom Dragojevićem, s kojim je ostvario višegodišnju suradnju koncertirajući diljem svijeta, ravnajući različitim orkestrima (pariška *Olympia*, newyorški *Carnegie Hall*, londonski *Royal Albert Hall*, *Opera House* u Sydneyju).

Kao dirigent čiji repertoar uključuje vrlo raznovrsne stilove, surađivao je s najistaknutijim interpretima hrvatske operne scene, ali i ravnao orkestrima na festivalima ozbiljne i zabavne glazbe.

Također gotovo svake godine ravna izvedbama djela svojega oca Brune Bjelinskog, jednoga od najplodnijih hrvatskih skladatelja, intenzivno radeći na izvedbama svih djela njegova opusa, a osobito izvedbama njegova tri baleta *Petar Pan*, *Mačak u čizmama* i *Pinokio*.

Skladao je glazbu za predstave u različitim hrvatskim kazalištima, primjerice, za balet *Žurba duše* u izvedbi Zagrebačkog plesnog ansambla, dramske predstave *Daleka zemlja*, *Igra u dvoje*...

Skladao je glazbu za film *Transatlantic* Mladena Jurana koji je osvojio četiri *Zlatne arene* i bio hrvatski kandidat za *Oscara*.

Dobitnik je Nagrade hrvatskog glumišta 2003. za ravnanje baletnom predstavom *Mačak u čizmama* Brune Bjelinskog te *Zlatne arene* 2010. za glazbu u filmu *Neka ostane među nama* Rajka Grlića. Baletnom predstavom *Petar Pan* dirigira od 2016. do danas u HNK-u u Zagrebu. Godine 2018. premijerno je izveo baletnu operu *Atlantida* Mirka Krstičevića u HNK-u u Splitu. Redovito surađuje i sa Simfonijskim orkestrom HRT-a s kojim je realizirao različite programe te ujedno radi na stvaranju trajnih snimki djela Brune Bjelinskog.

Godine 1990. osnovao je gudački komorni orkestar *Windstrings* s kojim je u deset godina djelovanja ostvario više od 400 koncerata u zemlji i inozemstvu. Od 1991. do 1994. bio je stalni dirigent Simfonijskog orkestra HRT-a, nakon čega djeluje kao samostalni umjetnik.

Foto: Atdhe Mullaj

PETRIT ÇEKU gitara

Petrit Çeku rođen je 1985. u Prizrenu (Kosovo), gdje je i započeo muzičko obrazovanje u suradnji s Luanom Sapunxijem. Preseljenjem u Zagreb 2002. nastavio je školovanje u klasi Xhevmeta Sahatxhije, a potom kod Darka Petrínjaka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, na kojoj je diplomirao 2008. godine. Slijedeći dječjački san, od 2009. do 2013. usavršavao se kod Manuela Barrueca na Konzervatoriju Peabody u Baltimoreu (SAD).

Čekuov izvanredni senzibilitet i ekspresivnost privukli su publiku i kritičare diljem svijeta. Gitarski kritičar Colin Cooper oslovio ga je kao "solista visokih mogućnosti". Nastupao je diljem Europe i Sjeverne Amerike sa solističkim recitalima te kao solist u pratnji simfonijskih orkestara poput Simfonijskog orkestra Allentowna, Simfonijskog orkestra Baltimorea, Komornog orkestra Češke filharmonije, Orkestra Državnog Ermitaža u Sankt Peterburgu, Filharmonije Daejeona te najznačajnijih orkestara u Hrvatskoj poput Zagrebačke filharmonije, Dubrovačkog simfonijskog orkestra te Simfonijskog orkestra HRT-a. Redovito nastupa i uz Zagrebačke soliste te s Gitarskim triom *Elogio*.

Tijekom bogate karijere osvojio je devet prvih nagrada na internacionalnim gitarskim natjecanjima među kojima se izdvajaju natjecanje *Christopher Parkening* u Malibuu (2012., SAD), *Schadt* u Allentownu (2011., SAD), *Maurizio Biasini* u Bologni (2011., Italija) te natjecanje *Michele Pittaluga* u Alessandriji (2007., Italija).

Prvu studijsku ploču objavio je 2008. pod etiketom američke diskografske kuće *Naxos*. Iste je godine nagrađen godišnjom nagradom Mladi glazbenik godine koju dodjeljuje Zagrebačka filharmonija. Godine 2005. primio je Nagradu *Ivo Vuljević* Hrvatske glazbene mladeži te osvojio natjecanje *Ferdo Livadić* koje se održava u sklopu festivala Samoborska glazbena jesen. Od jeseni 2019. profesor je komorne glazbe kao posebnog studija za gitaru na Umjetničkom sveučilištu u Grazu.

Njegovu snimku svih Bachovih suita za violončelo u aranžmanu Valtera Dešpalja objavila je 2016. španjolska kuća *Eudora Records*.

Svira na gitari američkog graditelja Rossa Gutmeiera.

JOAQUÍN RODRIGO

Concierto de Aranjuez, za gitaru i orkestar

Španjolski skladatelj **Joaquín Rodrigo** (1901. - 1999.) skladao je svoje napoznatije djelo u Parizu 1939. godine, vjerojatno niti ne sluteći da će *Concierto de Aranjuez* postati jedno od najpopularnijih ostvarenja klasične glazbe uopće. Djelo je 9. studenog 1940. praisveo Regino Sainz de la Maza kojemu je ono i posvećeno; Filharmonijskim orkestrom Barcelone u *Palau de la Música Catalana* ravnao je César Mendoza Lasalle.

Učenik Paula Dukasa u Parizu, Rodrigo je pripadao generaciji španjolskih skladatelja koji su, slijedeći primjer kasnoga opusa Manuela de Falle, težili ponovnoj afirmaciji nekih starih tradicija španjolske glazbe. U slučaju *Concierto de Aranjuez*, skladatelj je bio posebno nadahnut duhom spektakularne kraljevske rezidencije po kojoj je koncert dobio naziv ("mirisom magnolija,

pjevom ptica i žuborom fontana") i glazbe koja se na dvoru izvodila u 18. stoljeću. "Čini se da glazba ovoga djela pogađa samu bit dvorskoga života u 18. stoljeću, u kojemu se aristokratska otmjenost stapala s popularnom kulturom... neki će u njemu možda na trenutak zamijetiti i Goyinu sjenu...", reći će skladatelj.

Djelo je bez sumnje "španjolsko" u karakteru, ali taj karakter daleko nadilazi prvobitno nadahnuće prekrasnom palačom i vrtovima na obali rijeke Tajo: "Produbljeni ritamski puls, koji otkucava žilama španjolske glazbe, razlijeva se neobično fantazmagoričnim, kolosalnim i višeznačnim instrumentom - idealiziranim u vatrenim imaginacijama Albéniza, Granadosa, Falle i Turine. To je imaginarni instrument za koji se može reći da posjeduje krila harfe, srce koncertnog klavira i dušu gitare...".

Iako je po obrazovanju bio pijanist, Rodrigo je doista znao pogoditi - i to ne jednom! - samu dušu solističkog instrumenta. "Bilo bi nepošteno očekivati jake sonornosti od ovog *Concierta*, koje bi krivotvorile njegovu esenciju i unakazile glazbalo izrađeno za izražavanje suptilnih višeznačnosti. *Concierto de Aranjuez* treba zvučati poput tajnovitog povjetarca koji mrsi vrhove krošnji; trebao bi biti snažan tek koliko i leptir i nježan poput *veronike*". (Veronica je naziv za posebno elegantnu figuru u borbi s bikovima, prema ženi koja je na Isusovu putu na Kalvariju izašla pred njega i svojim mu rupcem otrla krv i znoj s lica.)

Prvi stavak skladan je u *flamenco* idiomu, a posebni začim u njemu stalna je promjena teške dobe u taktu; stavak treba izvoditi u atmosferi "neprekidne ritamske uzburkanosti". Drugi stavak glazba je "natopljena melankoličnom emocijom". To je Rodrigova molitva za oporavak supruge Victorie nakon pobačaja prvog djeteta; godinama kasnije ona će taj stavak opisati kao sjećanje na "sretne dane našega medenog mjeseca, dok smo šetali parkovima Aranjueza". Rodrigov bliski prijatelj, slavni gitarist Pepe Romero u dokumentarom filmu *Shadows and Light* ustvrdit će, pak, prema skladateljevu kazivanju, kako je slavni

Andante Rodrigov dijalog s Bogom, glazbeni iskaz njegova bijesa zbog strašnoga gubitka te naposljetku skladateljevo otpuštanje nerođenog djeteta i mirenje s voljom Providnosti. (Ovaj prvorazredni film Larryja Weinsteina i Romerova snimka koncerta uz *Academy of St. Martin-in-the-Fields* pod ravnanjem Sir Nevillea Marrinera objavljen je za *Philips* 1994. godine.) Finalni stavak priziva odmjereni dvorski ples u stilu rokokoja; solistička dionica do krajnjih granica iscrpljuje mogućnosti gitare, a opet jasno daje do znanja što je skladatelj htio kada je rekao da djelo mora biti izvedeno "snagom leptira".

Aranjueski koncert ne samo da je jedno od najizvođenijih; drugi stavak jedno je i od najčešće obrađivanih ostvarenja klasične glazbe. Miles Davis i aranžer Gil Evans godine 1960. snimili su ga na kultnome albumu *Sketches of Spain*, a ugledni američki gitarist Jim Hall zabilježio je svoju verziju 1975. na albumu *Concierto* sa "zvjezdanim" sekstetom u kojemu su nastupali Chet Baker, Paul Desmond, Ron Carter, Steve Gadd i Roland Hanna.

I legendarni *The Modern Jazz Quartet* snimio je svoja tumačenja toga stavka u više navrata, a godine 1967. Guy Bontempelli Rodrigovoj je glazbi dodao tekst; šansona *Aranjuez mon amour* u izvedbi Richarda Anthonyja postigla je golemi međunarodni uspjeh. Slavni jazz pijanist Chick Corea izvedbe vlastite antologijske skladbe *Spain* iz 1972. počinjao je glazbom iz Rodrigova *Andantea*. Stavak je našao put i do kino-platna u odličnom filmu *Brassed off* (*Borimo se do kraja*) britanskog redatelja Marka Hermana s Peteom Postlethwaiteom, Tarom Fitzgerald i Ewanom McGregorom u glavnim ulogama. Iz toga filma potječe i duhoviti pogrešni naziv djela: rudari - amaterski glazbenici u lokalnoj limenoj glazbi - ne znajući ga točno pročitati, nazivaju djelo *Concierto d'Orangejuice!*

Iako je sam Rodrigo načinio i inačicu djela za harfu, gitaristi sigurno neće odustati od prava prvenstva. No i tu se dogodila jedna nesvakidašnja situacija: Slavni *flamenco* gitarist Paco de Lucía godine 1991. izveo je

koncert po sluhu (uvježbavši ga s Narcisom Yepesom), a skladatelj je kasnije ustvrdio da nitko nikad nije odsvirao njegov *Concierto* na tako briljantan način!

U trećoj godini života Rodrigo je zbog epidemije difterije trajno izgubio vid; skladao je koristeći Braillovo pismo i potom diktirao glazbene ideje supruzi koja je bila njegov vjerni notograf. "Vjerujem da mi je moja sljepoća podarila dublji pogled na unutarnji svijet... Vjerujem da je ta bolest bila zamašnjak koji me je poveo na put glazbe. U suprotnom, vrlo bih vjerojatno pratio stope moje porodice i postao trgovac (iako su moje prve želje bile drukčije - želio sam postati prometnik)".

U već spomenutom filmu dirigent Raymond Calcraft zaključuje o Rodrigovoj glazbi, ali bi se isti zaključak mogao primijeniti i na samu narav *Concierto de Aranjuez*: "Rodrigova djela govore o 'idealnoj Španjolskoj', punoj svjetla, punoj ljepote... Čovjek u njegovoj zemlji morao je misliti na politiku... Ali njegova djela govore da je Španjolska koja je Rodrigu bila važna - 'vječna Španjolska', ne Španjolska generala Franca, kralja Juana Carlosa ili Prima de Rivere... To je Španjolska Cervantesa, svetog Ivana od Križa, Machada, Velázquez, Goye... To je Rodrigova 'prava Španjolska'... I možda upravo zato jer je slijep, ta je Španjolska toliko 'realna', realnija možda i više nego nama... Jer je vječna i toliko živa...".

GRLIMO VAS GLAZBOM

Moj život

Kad sam jako dobre volje
I kad u meni sve pjeva,
Uzmem meku olovku broj 6
I pišem moje sitne note.

Kad sam manje dobre volje
I kad mi nebo nije sasvim plavo
Sjednem negdje u tišinu
I pišem pjesme ili priče.

Kad me uhvati osjećaj tjeskobe
I čini mi se besmisleno
Stvarat muziku il' priče,
Onda samo crtam tužna lica oko sebe.

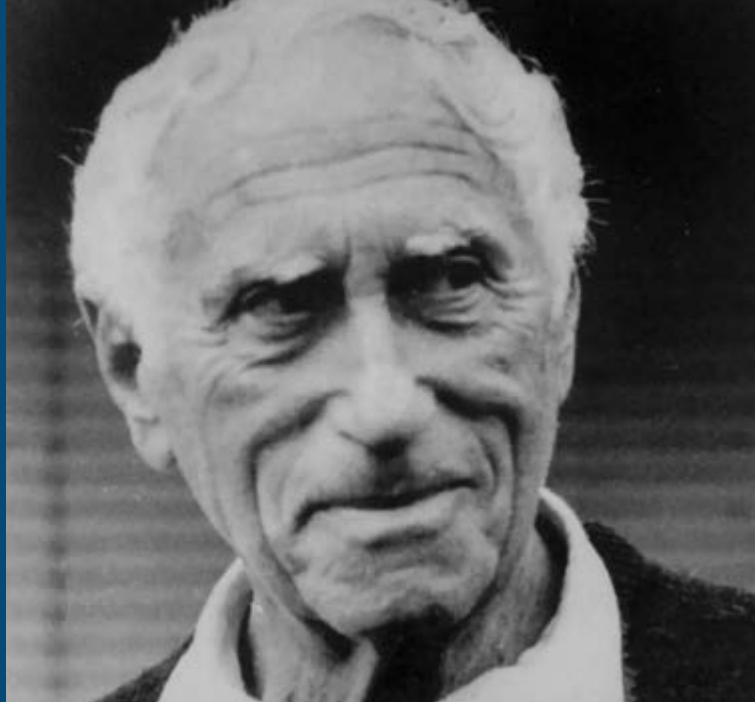
No, kad me tuga, jad i očaj smožde,
A nebo tamno i na dohvata ruke,
Tad tramvajem odjurim do mog vrta
I tamo kopam, kosim ili pilim.

Korovi i trave i drveće
Me gledaju u čudu:
I slučaj se dogodi izvanredan...
Malo, malo nestaje moj čemer
I, vrati mi se dobra volja
k'o u kitici broj jedan.

Bruno Bjelinski

"Svakom djelu pristupam s maksimalnom pažnjom i profesionalno, ali **očeva djela osjećam na drukčiji način**, samim tim što sam ga gledao kako radi i što u našem životu postoje brojni tragovi i uspomene na njega, od slika koje nas okružuju do njegovih priča kojih se i danas sjećamo. **Kad dirigiram orkestrom koji izvodi njegova djela, vidim ga živog**, kao oca koji sjedi zajedno s nama, stalno nešto radi i piše i zrači dobrom, pozitivnom energijom. Slušajući njegove melodije, u njima **prepoznajem izuzetno znatiželjnog i zaigranog dječaka** koji je to sjajno uspio pretočiti u glazbu. Njegove kompozicije nemaju veliku dramu, ali su vrlo maštovite i zahtjevne za svakog muzičara. Njegovu muziku jako dobro poznajem i **vjerujem da znam prepoznati ono što je htio izraziti** i kako to prenijeti na muzičare u orkestru."

Alan Bjelinski u povodu produkcije *Petra Pana* u zagrebačkom HNK-u 2016. godine

BRUNO BJELINSKI

Petar Pan, 1. i 2. suita iz baleta

"Za mene je glazba jedna od najvećih radosti koje čovjek može doživjeti. Pripada istoj kategoriji kao i priroda", istaknuo je **Bruno Bjelinski** (1909. - 1992.) u povodu primanja nagrade *Vladimir Nazor* za životno djelo 1976. godine.

Izuzetno plodni autor simfonijske i koncertantne, komorne i klavirske, vokalne te glazbeno-scenske glazbe, karijeru je započeo kao pravnik, ali ju je 1940.-ih zamijenio glazbeničkim pozivom; studij kompozicije završio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, učivši od najboljih - Blagoja Berse, Frana Lhotke i Franje Dugana st. Od 1945. do 1977. predavao je kontrapunkt i fugu na Muzičkoj akademiji, a do kraja života još intenzivnije posvetio se skladateljskom pozivu.

Skladao je impozantni broj simfonija, čak petnaest u razdoblju od 1954. do 1988. godine, a usto i šest simfonijeta. Simfonijska je vrsta, kako ističe

muzikologinja Koraljka Kos, "očigledno odgovarala njegovu skladateljskom temperamentu", a Bjelinskijev izuzetni ljudski karakter - "neposrednost, vedrina i dinamičnost" te "suptilni lirizam" njegove ličnosti (Ivan Supičić) - odrazio se posve jasno ne samo u tim djelima velikoga formata, nego i u mnogim drugim glazbenim vrstama.

Koraljka Kos u spomenici preminulim akademikima Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti navodi kako su Bjelinskijevi skladateljski uzori bili francuski neoklasičari Honegger, Ravel, Roussel, Poulenc i Milhaud (kojeg je godine 1970. Bjelinski posjetio u Parizu). Nema sumnje da Bjelinskijeva glazba "lakoćom svojega koraka" priziva i W. A. Mozarta, a "lirskim tonom" Franza Schuberta. Živo će i pulsirajuće bilo njegove glazbe, pritom, jasno podsjetiti i na neoklasički stil Sergeja Prokofjeva, ali će, kako ističe Kos, Bjelinski vrlo brzo naći vlastiti glas: "Ja sam generacija Brittena i Šostakoviča, od jednoga nešto stariji, od drugoga nešto mlađi. I na sličan sam način ostao tradicionalan pokušavajući uvijek naći neka svoja rješenja, neki svoj put unutar te tradicionalnosti".

Priča o dječaku koji nije želio odrasti škotskoga pisca Jamesa Matthewa Barriea, jedna je od najuspješnijih i najpopularnijih priča za djecu svih vremena, izvorno napisana kao zbirka pripovijetki, premijerno predstavljena u obliku predstave u Londonu 1904. godine. Većini je vjerojatno najpoznatija kao velika animirana uspješnica izašla iz radionice Walta Disneyja 1953. godine.

Za vlastitu, baletnu inačicu Bjelinski je skladao ne samo glazbu, nego napisao i libreto. Balet je praizveden na zagrebačkoj sceni 26. studenog 1966. u koreografiji Nenada Lhotke, pod ravnanjem Mire Belamarića. Naslovnu ulogu, kao jedan od najvećih plesačkih uspjeha u karijeri, plesala je Melita Skorupski, cijenjena kao iznimno temperamentna balerina brze i sigurne tehnike te izvanredne muzikalnosti (kasnije je koreografirala i Bjelinskijeva *Mačka u čizmama*). U prvom dijelu večeri izveden je balet *Lutanja* na glazbu Sergeja Prokofjeva u orkestraciji Borisa Papandopula.

"Već odavno publika nije tako razdragano napustila gledalište poslije baletne premijere", zapisao je Krešimir Kovačević u *Borbi* 2. prosinca 1966. godine. "I to - *nota bene* - zahvaljujući domaćem djelu... Svi koji se sjećaju ranijih njegovih glazbeno-scenskih radova, operne priče *Pčelica Maja* i baleta *Pinocchio*, znadu s kakvom se lakoćom taj umjetnik uživljuje u svijet dječje bajke".

Kovačević dalje ističe "napetost" kojom se događaji odmjenjuju na sceni, hvaleći povezanost "vizualne i auditivne komponente", a o glazbi Bjelinskog zaključuje: "Bilo bi neopravdano prema Bjelinskom kao skladatelju kad se ne bi istaklo da je i njegova partitura vrijedno umjetničko ostvarenje, kadro da izdrži pozornost slušalaca". Glazba je naglašeno plesnog obilježja, nastavlja Kovačević, prožeta "vedrinom koja se nameće". Nije puko ilustrativna, lirske stranice ne spuštaju se do sladunjave sentimentalnosti, a dramatika je prirodna i uvjerljiva. "Sklon šali i duhovitim dosjetkama, on je i na tom području ostao sam sebi vjeran, iskorišćujući svaku prigodu da se nasmije sa svojim junacima".

Pedeset godina nakon praizvedbe, godine 2016., Bjelinskijev sin Alan, dirigent večerašnjega programa, preuzeo je dirigentsku ulogu u novoj produkciji baleta, postavljenog ponovno na daskama HNK-a u Zagrebu. Novi život baletu udahnuo je međunarodno priznati talijanski koreograf Giorgio Madia, u svojem specifičnom koreografskom rukopisu kojim je već ranije ostvario kazališne spektakle poput *Alise u zemlji čudesa* ili *Oza - čudnog čarobnjaka*. Svoju prvu zagrebačku koreografiju usporedio je s akcijskim filmom, baletni ansambl pohvalio je zbog mladosti, entuzijazma, energije i znatiželje koje imaju i likovi u *Petru Panu*, a koreografiju je obogatio brojnim skokovima, pa čak i letenjima uz pomoć bangeeja, zbog čega je kritičarka Jagoda Martinčević po premijeri 30. lipnja zaključila: "I doista, na sceni HNK-a u Zagrebu do sada se još nije letjelo i plesalo u zraku, kako se to radi u ovoj predstavi, na veliko veselje

gledateljstva koje bez daha prati sve što se zbiva i *gore i dolje*... I tako se scenom kovitlaju pitoreskne skupine komično plašljivih gusara, koketnih, pomalo *broadwayskih* vila, dostojanstvenih Indijanaca i osobito dirljivih izgubljenih dječaka. Sve ih predvodi srčani Petar Pan šarmom zračćeg a spretnošću plesa izvanrednog Kornela Palinka, idealnog svim svojim talentima upravo za lik naslovnoga junaka".

U povodu premijere, maestro Bjelinski - koji je već 2003. primio Nagradu hrvatskog glumišta za ravnanje očeva baleta *Mačak u čizmama*, također u produkciji Zagrebačkog baleta - istaknuo je kako je *Petar Pan* jedno od očevih "kapitalnih djela za djecu, no muzika je muzika, bez obzira kome je namijenjena. Budući da je on tek s 50 godina dobio svog prvog sina - mog starijeg brata, a s 55 godina mene, vjerojatno mu se tada razbuktala mašta i ponovno probudila želja za igrom. On je prošao dva rata i iskusio je na vlastitoj koži težinu i jad života pa je možda i zbog toga u djelima iskazivao razigranost koju je ranije potisnuo. Jako je dobro poznao dječju maštu, a kako je i sam bio razigran, napisao je maštovito i razigrano djelo".

Bjelinski sin posebno ističe očevu umijeće u skladanju baletne glazbe: "Prema sadržaju autora tekstova tih baleta, moj otac se držao zakonitosti stvaranja baletne muzike, pa je svaka slika imala svoju savršenu formu prema priči, s naročitom usklađenošću sa svakim korakom plesača i oštrim konturama svakog lika iz priče. Tako su upečatljivi i sugestivni likovi iz tih priča u rukopisu Brune Bjelinskog jasni i prirodno prihvatljivi, te dočaravaju puninu mašte kako za izvođače tako i za publiku".

"Smatram da nikada u potpunosti ne odrastemo", zaključuje Bjelinski mladi, "a kada dobijemo vlastitu djecu u njima prepoznamo nevinost i sanjarenje dječjega svijeta. Petar Pan nas podsjeća da nikada ne prestanemo sanjati".

Priprema i realizacija tekstova
G.A.D. PRODUKCIJA / www.gad.hr

Zf ZAGREBAČKA FILHARMONIJA

VIOLINE I. Orest Shourgot, koncertni majstor, Teodora Sucala Matei, Alina Gubajdullina, Ana Slavica, Lovorka Moslavac, Saki Kodama, Saša Borčić Reba, Davide Albanese

VIOLINE II. Sho Akamatsu*, Val Bakrač**, Branimir Vargoš, Ivo Jukić, Sandra Bigula Nožica, Sergii Vilchynskyi

VIOLE Dragan Rucner*, Krešimir Ferenčina**, Pavla Kovač, Igor Košutić

VIOLONČELA Jasen Chelfi*, Vinko Rucner**, Oliver Đorđević

KONTRABASI Mimi Marijanović Gonski**, Ilin Dime Dimovski

FLAUTE Ana Batinica*, Dijana Bistrović

PICCOLO Dani Bošnjak

OBOE Zoltan Hornyanszky*, Vittoria Palumbo

ENGLYESKI ROG Žarko Antičić

KLARINETI Davor Reba*, Dunja Paprić

FAGOTI Petar Križanić, Vasko Lukas

ROGOVI Yevgen Churikov*, Zdravko Haubrih, Leonart Istenič, Nikola Jarki

TRUBE Marin Zokić*, Dario Cepić, Mario Lončar

TROMBONI Antonio Janković*, Marin Rabadan, Ivan Mučić

UDARALJKE Tomislav Kovačić*, Željko Grigić, Leonardo Losciale, Renato Palatinuš, Fran Krsto Šercar

HARFA Mirjam Lučev Debančić*

CELESTA Filip Fak

NADZORNIK ORKESTRA Davor Capković

* vođe dionica / ** zamjenici vođa dionica

Izdavač: Zagrebačka filharmonija

Za izdavača: Mirko Boch, ravnatelj

Urednik: Ivan Lozić

Oblikovanje i grafička priprema: G.A.D. PRODUKCIJA d.o.o.

Tisak: Printera Grupa d.o.o. / Cijena: 5 kuna

*Zagrebačka filharmonija zadržava pravo izmjene programa.

Grad Zagreb

PARTNER U OFF CIKLUSU

MEDIJSKI PARTNERI

JutarnjiLIST

START

VIJENAC

ZAGREB
noćni grad

SPONZORI

WIENER
OSIGURANJE
VIENNA INSURANCE GROUP

BCC
services

ULAZNICE.HR
VAŠE MJESTO U PRVOM REDU

CVIJEĆE Izabel

SLUŽBENO VOZILO

PORSCHE
INTER AUTO